

for ikke at sige noget værre, at ville gjøre Alt, hvad der er os muligt for at værne Ungdommen i vort Land mod moralsk Forværrelse. Har Folk naaet den modnere Alder, maa de selv vide at klare sig; men naar der er Tale om at værne Unge og Ubefæstede, siger jeg, at den Opværelse ligger ikke udenfor et godt, demokratisk Program. Som Vælgerne have udtalt sig ved det sidste Folke-thingvalg, dele de, saavidt jeg kan skjønne, den samme Opfattelse. De mene, at det hører med til et godt demokratisk Program, ikke blot at gjøre Modstand mod Brud paa Lovene, men ogsaa at gjøre Modstand mod Brud paa den nødvendige Sædelighedslov i Samfundet. Nu skulde det altsaa indre disse Vælgerne i høi Grad, om vi her i dette Thing gave os til at forhandle et Forslag med et sædeligt Formaal med den høitærede Minister, fordi han ikke har viist sig, som han burde, overfor Forsætningen, overfor Grundloven! Naar vi have kunnet sende Kjøbenhavns Befæstning i Udvalg, naar vi have kunnet sende den provisoriske Finantslov i Udvalg, skulde vi saa ikke kunne bringe det Samme over vort Sind, naar der kommer en Lov, som tager Sigte paa et sædeligt Formaal? Skulde vi saa pludselig føle os saa oprørte, at vi negte Overgangen og finde det umuligt at overveie og forhandle den Sag under denne Minister. Jeg tror slet ikke, at Vælgerne ville kunne forstaa Konsekventien i en saadan Optræden. Jeg frygter ikke for, at det skulde falde dem saa vanskeligt at forstaa, at vi lade denne Sag gaa i Udvalg for at staae os alle nødvendige Oplysninger. Resultatet bliver vistnok det, at det ikke vil vise sig muligt at faae en Lov, der kan anses brugelig. Den foreliggende Lov er umulig, derom ere sikkert Alle i Oppositionen enige. Og det kan blive umuligt overhovedet at faae en brugelig Lov; men at det skulde være en saadan Brøde, at lade denne Sag gaa i Udvalg, som antydet af ærede Medlemmer, paastaar jeg, faaer man Ingen i vort Land til at tro. Hermed kan jeg slutte.

Justitsministeren (Mellermann):

Det forekommer mig, efter at jeg har hørt den sidste ærede Talers Foredrag, at der ikke er saa stor en Forskjel mellem det Maal, jeg har stillet mig, og det Maal, dette Thing kunde ønske at stræbe hen til, som jeg efter en Del af det Foredrag, jeg hørte i For- gaars var tilbøielig til at tro. Det, som er mit nærmeste Formaal med Lovforslaget, er, som jeg gjentagne Gange har udtalt i det andet Thing, at ramme den Art Literatur og Billeder, som den sidste ærede Taler omtalte, en Art Literatur og Billeder, der kan be-

tegnes som et Styverfængereri, der ligger under Alt, hvad der kan kaldes Literatur, en Lite- ratur og en Art Billeder, der for Resten ikke altid indføres fra Udlandet, men hvoraf en Del virkelig ogsaa produceres her i Lan- det. Vi maa jo desuden tænke paa, at selv om det oprindelig kommer fra Udlandet, saa er der meget af den Art, der oversættes, og saa snart det oversættes, kommer det jo ind under Reglerne om indenlandske Skrifter, naaget dets Indhold naturligvis ikke bliver bedre for det. Den Literatur eller Ikke-Lite- ratur, hvad man nu vil kalde den Art af Skrifter og Afbildninger, som jeg her siger til, har motorisk taget Overhaand i de senere Aar i en meget større Grad, end man tid- ligere har kjendt. Det er Tilfældet ikke alene her i Landet, men ogsaa alle andre Steder, og man vil derfor ogsaa i alle de europæiske Kulturlande finde Klager over denne saa- kaldte pornografiske Literatur og Naab paa Forholdsregler mod den. Jeg har ikke ved Lovforslaget tænkt paa nogen bestemt Gren af, hvad der virkelig kan kaldes Literatur, og jeg tror ogsaa at turde sige, at jeg i det Hele ved Brugen af Anklagemyndigheden paa ingen Maade kan siges at have lagt an paa at forulempe nogen bestemt Art af Literatur, eller i det Hele taget overfor, hvad der virkelig kunde gjøre Krav paa literær Be- tydning, kan siges at være optraadt paa en illiberal Maade. Det tror jeg ikke, man med Føie skal kunne sige om mig, og det har jeg ogsaa i det andet Thing tilladt mig at frem- hæve overfor dem, der have villet tillægge mine Bestræbelser en anden Tendents end den, de virkelig have. Jeg tror derfor, at, dersom man vil udrette noget Alvorligt mod denne Art af Uvæsen, som jeg har tilladt mig at karakterisere, og som ogsaa er blevet karakteriseret af den ærede foregaaende Taler og af enkelte Talere forleden Dag, saa er det nødvendigt at faae kraftigere Vaaben end dem, man hidtil har været i Besiddelse af. Jeg mener, at det for det Første er nød- vendigt at have strenge Straffebestemmelser; thi det er ikke saa meget Bestemmelsen af Forbrydelsens Begreb i den nu gjældende Lovgivning, jeg anser over. Det hittede jeg i det andet Thing gjentagne Gange, og det vil jeg komme tilbage til i mine Bemærk- ninger her, at det er egentlig ikke paa det Punkt, at jeg attraar nogen væsentlig Forandring, eller det Punkt, der har vaakt min Betænke- lighed. Det er heller ikke just det, at der er faldet saa mange Friindelsesdomme, men det, at de Domfældelser, der ere faldne paa Grundlag af den bestaaende Lovgivning, ere saa milde, at Andre ikke affrækkes derved, ja næppe nok den, der en Gang selv er ble-